

sigelse med det Princip, der er stillet i Spidsen for Lovudkastet, eller ogsaa maa man antage, at man for at undgaae Vidtløftigheder, for at undgaae den Nødvendighed at afholde et formeligt Mandtal, maa holde sig til den Præsumtion, at den tilstedeværende Arbeidskraft med Hensyn til de tre vigtigste og største Grupper af Befolkningen skal regnes i dette Forhold fra 1—4. Under enhver anden Forudsætning troer jeg, at man vil komme i absolut Modsigelse til det opstillede Princip, navnlig har der aabenbart ikke derved været tænkt paa Hartkornet; thi at der er sat Huusmænd som saadanne i og for sig, hvorunder ogsaa Besiddere af jordløse Huse indbefattes, og ved Siden heraf Heel- og Halvgaarde, forekommer mig at vække en Præsumtion for, at den tilstedeværende Arbeidsstyrke ikke er seet i Hartkornet. Udvalget maa nu ansee det almindelige Princip, som er opstillet, for aldeles rigtigt. Sneefastning kan efter vor Mening ikke bringes i Analogi med de sædvanlige Skatter, og navnlig ikke med de Afgifter, der paalægges til Veienes Vedligeholdelse; thi Betarbedet kan fordeles i saa smaa Dele, det skal være, og kan foretages til hvilken som helst Tid, alt efter som man selv bestemmer Arbeidet efter Tid og Omfang, og endelig, hvad der er aldeles karakteristisk, det kan overalt afløses med Penge. Betarbedet kan stilles til Licitation, og de dertil fornødne Udgifter kunne tilveiebringes ved Ligning. I alle saadanne Tilfælde er det rigtigt at rette sig efter den bestaaende Statteevne, og iagtet jeg er overbevist om, hvad jeg ved mange Leiligheder har udtalt, at Hartkornet ikke fortjener at have den ubetingede Eneret til at tages til Norm for Evnen til at bære Skatter, som man er tilbøielig til at tillægge samme, saa er der dog Intet iveien for at gaae ud fra Hartkornet med Hensyn til Fordelingen af Forpligtelsen til Betarbejde; men anderledes forholder det sig med Hensyn til Sneefastningen. Her finder ingen Lighed Sted fra det ene Aar til det andet eller mellem den ene Egn og den anden, thi der kan være enkelte Aar, hvor Sneefastningen Intet har at betyde, og der kan være visse Egne, hvor man slet ikke kjender dertil, medens der er andre Egne, hvor den efter

Terrainets naturlige Bessaffenhed og de locale Forhold til sine Eider er en stor Byrde, til andre Eider kun lidet byrdefuld. Altsaa kan der Intet tilveiebringes, der har den fjerneste Lighed med en sigelig Fordeling over den virkelige Formuenhed, selv om denne var identisk med Hartkornsbessiddelsen. Men dertil kommer, at Sneefastningen er et Arbejde, som absolut, hvis det skal nytte Noget, maa udføres, saasnart den usorupsete Naturbegivenhed indtræffer, og det med al den tilstedeværende Kraft. Jeg troer altsaa, at en meget nærmere Analogi end det sædvanlige Betarbejde, som Regulativet ogsaa har stuet fra sig, maa søges i, hvad der skeer i Ildbrandsstilfælde. Der er det ogsaa nødvendigt at skaffe en siebliffelig Anvendelse af den tilstedeværende Arbeidskraft, og der er aldrig Noget, der har meent, at Forpligtelsen til at bidrage til Slutning af Ildbrand skal fordeles efter Hartkorn. Der er vel den Forskiel, at Ildbrand er en endnu mere usorupset og pludselig Begivenhed end Sneefald; men det er dog kun en Gradsforskiel. Man maa altsaa ved Sneefastning som ved Ildbrand anvende den tilstedeværende Arbeidskraft; det er den, der maa findes enten directe eller ved Slutning. Hvis man nu ikke vil blive staaende ved de Regler, der ere opstillede i § 6 som Udførelse af det i § 1 udtalte almindelige Princip, saa er der ikke Andet for end at tage det tilstedeværende Arbeidsmandskab, opgjøre et formeligt Mandtal, fordele det og indfalde det paa Dmgang, efter som der er Behov dertil, saaledes at Forpligtelsen fremtræder som en personlig Ddelse, men at der ved Siden deraf forbeholdes Ret til at stille for sig og lade Arbeidet udføre ved en Anden. Det er derom, at §§ 11 og 12 indeholde bestemte Regler til ligemed en heel Deel mindre Detail, der formeentlig ikke vil vække Modsigelse, og som i det Væsentlige slutter sig til det Bestaaende; men Udvalget har paa ingen Maade troet at burde foreslaae, at denne Regel skulde foreskrives som et almindeligt Lovbud. Det vilde efter min Mening kun være rigtigt, dersom vore climattiske Forhold vare af den Natur, at Sneefastningen hvert Aar fordrede den fulde disponible Arbeidskrafts Anvendelse, men den spiller hos os ingenlunde en saadan Rolle. Man